

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ARTURO LANOCITA

Ο ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΗΣ

ΟΛΙΣ είχε νυχτώσει. Τό νεαρό ύπνοδύνονταν έτοιμάς τους να καθηγήσει στό τραπέζι με τα παιδάκια τους, όταν ξεφέρανα μνοίξει ή πότισε κι' ένας άγνωστος, κατασκονισμένος και λαγωνισμένος, υπήρχε στό φωτικό τους δωμάτιο. Ή είσοδός του ήταν τόσο διάπονη, ώστε η νεαρή γυναίκα δεν μπόρεσε να συγχρητίσῃ μάτια σφραγή τρόμου.

— Σύντο, «Ασσούντα! τίς είλε ό αντράς της, προσωπισθώντας νά φαντά κάτιος ψυχωμάτερος.

— Επειτα γύρισε πάρα πολὺς τον άγνωστο και τόν ωτήσε :

— Τι ξητείτε, κύριε, τέτοια ώρα στό φωτικό μου;

— Είμαι ένας θανατοποινίτης δολαρέτης ύπτο της φυλακές τής Νεαπόλεως και ξητό ασύνο, αποχρήθηκε ο ξένος μέτροντας φρονή.

Η Ασσούντα σφρωκώντας τότε με προθυμία και, δειγνύοντας στόν ξένο μάτια στό τραπέζι τους, τον είλε με άλλοττα :

— Καλώς δρίσατε στό φωτικό μας!...

* * *

Βροκόμαστε στό μέσο τον 18ον αιώνος, όταν οι έμφύλιοι πόλεμοι συνεπάρχουν όλωντην την Ιταλία. Τό δάση και ή βιονοκορφές ήσαν διαρκώς γεμάτες από αετοχούρους, που ξέφευγαν νά αντίσταναν τον τελευταίον νικητρού. Στούς έμφύλιους αρτούς πολέμους, οι ζωοίκοι ήμεναν πάντας αδιάφοροι. προσφερόντας αύστη, άλλοτε στοντς μέν κι' άλλοτε στονδε, γιορτίς ποτέ νά ξητούν νά μαθούν σέ ποινή περίδα ανήκε ο φιλοξενούμενός των.

Οταν σηρώθηκαν από τό τραπέζι, ή Ασσούντα πήγε κ' έπιλαστε τή νύχτα αιτά, γιορτίς νά κλείσι μάτι. Κάθε τόσο έτεντοντες τ' αιτά του κι' άφρογρυψόταν μήν άσυνη βήματα, στόν αιλόγιφο τον σπιτιού του. Φούσταν μήπως είλε ίδει κανένας τόν δραπέτη τήν ώρα που έπιλαστε στό σπίτι του. «Ετσι έπέρασε στό διάλογο τη νύχτα μέ φριτή άγνοια.

Ο τό πρωΐ, είλε ξαφνιασμένος, τό χωριό γεμάτο από στρατιώτες, που είχαν φτάσει έκει όλωνυχτές. Τρομαγμένος δ' Αντζουλίνο, γύρισε σπίτι του και ειδοποίησε τόν ξένο του νά μή ξεμπάτη καθόλου από τό καταφύγιο του. «Είλε πάς οι στρατιώτες θά ξέφευγαν ώς τό βράδυ, και τότε ή δραπέτης θά μπορούνε ανενόλητα νά ξεπολουθήσουν τό δρόμο του. Οι στρατιώτες ήμως δέν ξέφυγαν και, λόγιο άργοτερα, δ' Αντζουλίνο έμαυτε μέ τρόμο, πάς το στρατιώτικό απόστασμα θάμενε πολλές ήμέρες στό «Αντιάνο — τό χωριό τους — γιατί ήξεραν από άλλες φρεσές πάς σ' ανδράς εβρισκαν πάντας αύστη οι διάφοροι προγεγματένοι.

«Ετσι δ' Αντζουλίνο άναγκάστηκε νά κρατήση σπίτι του τόν άγνοντος έκεινον, διν και τά οικονομάκια του δέν τον έπέτρεπαν νά κάνει ξεχωριστές δατάνες. Άστοσο, δέν πέρασε, ούτε στηγκή, από τό μυαλό του ή σκέψης νά προδούντο πούκονθε σπίτι του.

Οσο γιά τό δραπέτη, αιτός ήταν ένας οσοβαρός κι' αμύλητος άνθρωπος. Τήν εγγνωμοσύνη τον τήν έπανέρρονε μονάχα με μάτι χειρονομία κι' ή μένα βλέμμα. «Ολόκληρη τήν ήμέρα ήταν κριψμένος στό κατασκήνωση, στό βάθος τής καμαρούλας και μονάχα δέν θά έτρωγαν, έβγαζαν και καθόταν στό τραπέζι, μαζί με τόν Αντζουλίνο και τή γυναίκα του.

Ένα βράδυ, καθώς έτρωγαν, ένας δυνατός κτύπος άσυντηκε στήν πόρτα. Ο Αντζουλίνο προχώρησε στόν φεγγίτη και κύνταξε

έχω. Αμέσως υπέρερα ξαναγύρισε και είλε μέ τρομαγμένη φωνή στόν ξένο του :

— Είνε ο Ζορντάνο! Τρέξε γρήγορα στό καταφύγιό σου. Δέν ξέρεις πόσο καρός και φιλάργυρος είν' αιτός δ' άνθρωπος! Είσαι ζαμένος άν σε πάρη το μάτι του!...

Ο ξένος έτρεξε νά κρηπτή, ένω ή Λασσούντα, τρέμοντας σύγκρημη, σηκώθηκε ν' ανοίξει τήν πόρτα.

— Νόμισα πάς δέν θά θέλετε νά μέ δεχθήτε!..., είλε ο Ζορντάνο μπαίνοντας μέσα, ένω ένα πικρό χαμόγελο ξωγραφίζόταν στα ρεύματα.

— Καί γιατί νά μή σέ δεχτούμε, σιώρ Ζορντάνο; φώτησε ο Αντζουλίνο.

— Α', έτοι μου πέρασε από τό μυαλό... Μά είσαστε μόνοι σας;...

Μητά!... μόνοι μας είμαστε. Κουβεντάζμε μέ τό κοριτσάκι μας, τον είλε μ' αφέλεια ή Ασσούντα.

— Τι καλά μαντά μας φένεις τέτοια ώρα, σιώρ Ζορντάνο; τόν έρωτησε μέ απόρια ή Αντζουλίνο.

— Ήθω νά μάθω άν είστε σέ θέσι νά μέ πληρωστε ή σχι, άπαντησε μέ επεντόνος, κυττάζοντας γύρω του μέ έπινωνα.

— Θά τόθελα μ' δηλών την παρδάλη, μά δέν μπορώ. δέν ξηρούματα, είλε αναπενάζοντας δ' Αντζουλίνο.

— Τότε, φύλε μου, θ' άναγκαστο νά πονήσησαν τό σπίτι σας και τό ξεπιλά σας, γιατί δέν έννοο νά κάστο ούτε μά πεντάρη από τά λεφτά που σας δάνεισα.

Δέγνοντας τά λόγια αιτά, δ' Ζορντάνο πλησίασε δέν τό τραπέζι πού έπωγαν.

— Διάβολε! είλε ξαφνιά. Δέν φάνεσται δύ και τόσο στενοχωριμένος από παράδεις, καιμένες Αντζουλίνο, αφού μπορεῖς κ' αγοράζεις τέτοιους σκύρους!...

Και, λέγοντας αιτά, έπήρε στά κέρια του ένα βελούδινο σκούφο, που δέ γάγνωστος, φεύγοντας βιαστικά, είλε λημσοντοί στήν καρέκλα του.

Τό άντρογύνον τόν κύτταξε αποσθολωμένο. Και δ' Ζορντάνο έξακολούθησε άμεσως :

— Μά τί βλέπω! Τέσσερες καρέλες και τέσσερα σε σεβήστοι!... Σίγουρα δέ έχομες μου ή άντιστοχος τόν σύντροφο σας. «Ας φίνω λοιπόν...

Και πιωπατώντας, έκαμε νά φύγη. Τήν στηγκή δύμω πού βρισκούταν στήν έξωπορτα, έγνωσε και είλε :

— Δέχεστε έπανταστές! Μή μοι τό άγνησθε, γιατί τό ξέρω πολύ καλά. Μή φοβάστε διώσεις και δέν ξέρω καμιμά διάθεσι νά σας προδώσω, γιατί τότε δέν δημευαν τό σπίτι σας κ' διλά διά πάροχοντά σας και δέν θά μπορούσα νά πάρω τά λεφτά πού μού χρωστάται. Ας λοιπόν, σέ δχτα ήμέρες δέν με πληρώστε. Ας βγάλω τά πρόγματά σας σέ πλειστηριασμό!...

Έκλεισε κατόντας πάσω του μέ θύρουσα τήν έξωπορτα και κάθηκε μέσα στό σπίτιά της νόχιας.

— Είλεισι την πάστας τήν ήμέρας τόν πλειστηριασμού. Ο Αντζουλίνο, βλέποντας ότι δέν μπορούσε νά ξεπλήση τό χρόνος του, άποφάσισε νά ειδοποιήση τόν ξένο του. Και τό ίδιο βράδυ τού δέν έφενε στόν κατάστασι του, πώς έξι αίτιας του άγνωστακάτηκε τόν περιθώριον, για νά τόν διατηρήση τόσον καρφί τό φωτικό του.

Ο ξένος τόν άκουγε μέ συντριμμένη καρδιά, χωρίς νά μπορή νά ξεπομπήση τό χέρι του :

— Είλαι τόσο φωτικός, δύσι και σύ, καλέ μου φύλε, και δέν μπορώ νά σ' σώσω. «Αλλά δέν θέλω νά σ' έπιθαρώνω περισσότερο. Απόντε θά φύγω, άφού δέν μπορώ πειά νά μείνω στό φωτικό σου... Ένικτωσε. Ο Αντζουλίνο πήγε νά κλείση τήν έξωπορτα τού σπί-

— Στις διαταγές ασ, έκλαμπρότατε, είλε στόν κόμητα δ' Αντζουλίνο.

πιον του. Τη στιγμή έκεινη παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του δ Ζορντάνο.

— Λοιπόν!... τού είπε με όχιο υφος. Ανδριο είνε ή ήμέρα της πληρωμής. Θα με πληρώσεις;

— Οχι, δεν θα μπορέσω, σαδό Ζορντάνο!...

Ο τοκογλύφος έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός. "Επειτα, μάρο κύντας γύρω του, για νά βεβαωθῇ δι τὸν τὸν ἀκούει κανεῖς, τοῦ εἴλε :

— "Ε, τότε, θα σοῦ υποδέξω ἔγων ἔναν τρόπο για νά με πληρώσης, κυρίως νά κάρση καὶ τὸ σπίτι σου!...

— Για ν' ἀκούσω!... τού ἀπάντησε δ 'Αντζουλίνο δισταζικά, κα-

ταλαβαύνοντας πάς κάποια ἀτίμα θά τού ἐπρέπειν διανειτής του.

— Ακούσε, φίλε μου. "Οποιος προδώσει ἔναν θανατοπονίτη δω-

πετη, ἔχει ἀμοιδή σαράντα δουκάτα. Τι κάθεται λοιπόν; Τι τὸν φυ-

λᾶς αὐτὸν που φιλεῖνες τόσον καρδί στὸ σπίτι σου;

— Απότο δέντρο είναι ἀτίμα!... ἔφονται δ 'Αντζουλίνο.

— Τότε καλά!... Ανδριο θά βγον στὸ σφυρὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα σου!

— Φῆγε ἀπό δῶ, ἄτιμε!... Ή καρδιά μου είνε ἀνθρώπην, κι' ὅχι πέτρην, σάν τὴ δική σου!... Φῆγε, κακοδίγει!...

Καὶ οργάντας αὐτά τὰ λόγια, δ 'Αντζουλίνο ἐπιφωξε πρὸς τὰ ἔσω τὸν Ζορντάνο καὶ κλείδωσε ἀμέσως τὴν πόρτα του. "Επειτα ἔτρεξε στὴν καμαρούλη ποὺ ήταν κρυμένος δ ἔνος του, για νά τὸν ειδο-

ποήσῃ για τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε. "Αλλὰ τὸ δο-

μάτιο ήταν ἄσειο. "Ο δυστυχισμένος θάνατοπονί-

της είχε φύγει ἀπό τὸν φεγγίτη τὸν σπιτιού. ....

***

Τὴν ἄλλη μέρα, προὶ—προὶ, δ Ζορντάνο πήγε στὸ σπίτι του φτωχοῦ 'Αντζουλίνο, ἀλούσθινονες ἀπὸ τὸν δικαστικὸς ἀλητήρες.

— Εσκέψητε; φῶτησε ἀπότομα τὸν διεφύλακτην, μόλις μπήκε στὸ σπίτι σου. Μήν ἀφίνεις νὰ φίργουν αἵτινα σὲ τὰ ζέμια σου σαμάντα δοκάτα!...

Ο 'Αντζουλίνο, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, πήρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ κροτίσμα του καὶ ἀλούσθινονες ἀπὸ τὴ γινάκια του, ἐγκατέλειψαν με στα-

υαγιμνούν καρδί τὸν πατρικὸν του σπίτι.

— Επειτα δίως ἀπό μισή ὥρα, μᾶλλον ἀστινήθησε καὶ στὴν παρεπομπὴ τοῦ σπιτιού. "Αλλὰ τὸ δικαστικὸς κάτιον είχενε κάτιον τὸ ἔξαρετικό.

— Τι τέρει; Τι τέρει; φωτούσαν οἱ χωρικοί.

— Νά, δ Ζορντάνο ἔλειπε τὴν πόρτα τοῦ πατιοῦ τὸν τού τοῦ 'Αντζουλίνο, καὶ πάλι ηδόνη τὸν κόμπητα 'Οροίνι, ἀπάντησε ἔνας δικαστικὸς κλητῆρας.

Πραγματικῶς, υπέροχα ἀπὸ μᾶλλον ὥρα ἔφτασε ἐκεῖ δικαστικὸς τὸν κόμητα 'Οροίνι, δ ὀπως κατακούσθησε σ' ἔνα πολυτελέστατο μέγαρο, στὴν εἰσοδο τῆς Νεαπόλεως. Τὴν ἐποχὴ ἔκεινη δ ἔνος 'Οροίνι ἦταν ἀρχηγός μᾶς ἀπὸ τὶς ισχυρότερες οἰκογένειες τῆς 'Ιταλίας. 'Εφημίζετο δὲ ὡς φύλος καὶ προστατεύει κάθε καλλιτέχνη.

— Ελάτε!... ἔλατε!... ἔλατε!... ἔλαμπρότατε, τοῦ ἔφωναξε δ Ζορντάνο, μόλις τὸν ἀντίκρισον, προσδοκῶντας μεγάλο κέρδος, 'Ανακαλύψαμε δῶ μέσα ἔκτατα λαγωγαρήματα καὶ γι' αὐτὸν σὲ ἔλεστοισμε νά φθητε νά τὰ ίδητε!...

Κι' ἀμέσως διώγνησε τὸν κόμητα 'Οροίνι στὴν εἰσοδο τῆς Νεαπόλεως, διέπρεπαντας τὸ μέτρο δ' ένα ὑπέροχο θέαμα. Μεγάλες λαγωγαρίες, θαυμάσια συνθέσεις, ἐσκεπάζουν τὸν κόμηταν τῆς κυπαρισσίας αὐτῆς. Ελλαν δὲ τόπο δύναντα, τέχνη καὶ ἔλευθερία στὶς γραμμές τους, ὅπερες ἀντιλαμβανόντας κανεῖς ἀμέσως πῶς μονάχα ένα καλλιτεχνικὸ κέρι μποροῦντας νά λαγωγαρίσουν τέτοια μάρτυρον γηράτη.

Ο κόμης 'Οροίνι ἔμεινε ἐκταπιστός.

— Ποῦ είνε λοιπὸν δ Ζορντάνο τὸν σπιτιοῦ; φῶτησε τὸν Ζορντάνο.

— Ο, τι είνε ἔδω μέσα, ἔκλαμπρότατε, ἀνήκει σὲ μένα, τοῦ ἀπάν-

τησ τοῦ τοκογλύφου:

— 'Αλλ' δ κόμης διάταξε ἀμέσως :

— Φωνάζει τὸν χωρικὸ ποὺ κάθεται σ' αὐτὸν τὸ σπίτι!...

Ο 'Αντζουλίνο ποὺ δὲν είχε ἀπομαρτυρήσει ἀπὸ τὸ χωριό του, ειδο-

πούθηκε σὲ λίγο καὶ παρουσιάστηκε στὸν κόμητα, περίλυπος καὶ ουν-

τομένος.

— Στὶς διατάγές σου, ἔκλαμπρότατε, είλε στὸν κόμητα μό-

λις τὸν ἀντικρυστε, κάνοντας μπροστά του μᾶλλον καθητάτη ὑπ-

κλιο.

— Φύλε μον, ἀπὸ πότε κατέχεις αὐτὸν τὸ θησαυρό; τὸν οώ-

τησ δ 'Οροίνι με μειλίχιο τόνο.

— Τι νά σᾶς πῶ, ἔκλαμπρότατε, είνε ή πρώτη φράση ποὺ

βλεπει αὐτὲς τὶς λαγωγαρίες!.... τοῦ ἀπάντησε κατάλιπτος δ '

'Αντζουλίνο.

— Μά το θεό! Δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν 'Ιταλία παρά ένα-

μονάχα λαγωγαρός, ποὺ θά μπροσθεσε νά κάμη αὐτὰ τὰ λάμπτον-

γήματα: 'Ο Σαλβατόρ Ρόσα!.... φώναξε μετ' βεβαϊότητα δ κόμης 'Οροίνι.

Ο 'Αντζουλίνο πήρε τότε λαγωγαρία τὸν κόμητα καὶ τὸν δι-

γήματα συμβει με τὸν θανατοπονίτη δωστέται.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ἀνεφάνησε δ κόμης. T' à-

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Τοῦ κ. ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ)

— Ό Γελωτοποίες τοῦ Σευλτάνου.

"Ένας Σουντάνος τῆς 'Ανατολῆς ήδελε κάποτε ν' ἀποχήση γελωτού, έξιντο καὶ μοναδικό. "Ολος ὁ ὑπέροχοι του έργανταν τὴν ἐπινομαία αὐτῆς τοῦ βασιλιά τους, μᾶλλον ἀποκοτούσαν νά τοῦ συντήσουν κανένα γνωστό τους, γιατὶ δὲν ἔχεαν ἄν δημιουργήσει στὸ Σουντάνο.

Τὸν ίδιο αὐτὸν παρόν ήταν βαρεία ἀρρωστητή ή γοητία μάνια τοῦ Σουντάνου τὸν οἵας τὸ γούνι της γένους της.

Παρασολονθωτες λοιπὸν μὲν ἀγνώστου της πόλης της Σουντάνου, πάλιον διαλάλησε στοὺς ἄντερους του, πῶς διαστήσει τὸν σφέτερον.

— Μεγαλειότατε, αὐτάντησε δέ τον σφέτερον.

— Ζωή σὲ λόγον σου, βασιλεία,

— Τί; τοῦ λέσσει δέ τον Σουντάνος, πένθενε ή μάννα μου;

— Καὶ τόλμησες νά μοι τὸ πῆπος;

— Τότε πρέπει νά διατάξω μέσων γά σ' ἀποκεφαλίσουν.

— Μεγαλειότατε, αὐτάντησε δέ τον Σουντάνος πάλιον διαλαλούγησε στὸ πρόσωπό του, έγων δὲν σὺντησεται πρότοι πράγμα. Σεῖς τὸ είπατε κι' ἀπὸ σᾶς τὸ ἄκουσαν για πρώτη φορά. Πρέπει λοιπὸν νά πῆτε σήμιο σας νά πάρη τὸ κεφάλι σας, κατὰ τὴν βασιλικὴ διατάξη ποὺ βγάλατε.

— Ο Σουντάνος είδε τότε πῶς εἶχε νά κάμη μὲ πολὺ έξιντο μέντορο καὶ σεύτησε νά σκέψηται τὸν έργον για την περιτοποίηση του.

— Μά αἵτης αἵτης τίς ήμερες θέλονταν νά κάνης σαν βασιλιά;

— Ο ιτύρκος του τὸν αἴστητησε τότε μὲ ἀφέλεια:

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, νόμισα πῶς ήταν η βασιλίσσα!....

Τότε δ Σουντάνος τὸν θαύμασε για τὴν έξιντα του πάλιον πῆπος στὸ πατάλι για γελωτοποίου του.

***

— Η ἀνάληψις τοῦ Προφήτη.

Βασιλέα μόλις... Ή θράση δώδεκα μλατούνα.

Ο μονεζίνης φωνάζει ἀπὸ τὸ μαναρέ τὸ κεκάντη, προσοπαλύντας τοὺς πιστοὺς για τὸ «ἀστόμη—ναμαζήρ», δηλ. τὴ βραδινή προσευχὴ.

Μα ἀπότε λαγωγέλοντας τὸ βραδινό του βάνο δ μονεζίνης, κάνει καὶ κάτι ἄλλο απονήσιτο, ποιὶ γίνεται μόνο τὸς βραδινὲς τοῦ Ράμα-Ζανιοῦ. 'Αναβεὶ δηλαδή τὰ καντηλέμα καὶ τὰ κορεάτε αἵτινας έξω τὸ μαναρέ. Μά τὸ Ραμαζάνης έχει περάσει ἀπὸ καρῷ.

— Ενας Τούρκος κ' ένας Ρωμός, φίλοι αὐτὸν μικροί, λίγο πολὺ προκαμπάνα καὶ μι ἔχοντας σύνεργο μεταξὺ τους, κάνονται στὴν ἀγορά έξω τὸ καφενεῖον α' ἀπόντε τὸ γιλόσφρονο κότζε πού φέλνει.

— Ο Ρωμός περίεργος φωτά τὸ φύλο του:

— Γιατὶ αὖτε δι κότζας καντηλά ποτὸ μαναρέ, χιορίς νάναι Ραμαζάνη;

— Αὔδιο είνε ή «Ανάληρη τοῦ Προφήτου», τοῦ ἀποκρινεται μὲ ἀπλότητα δ Τούρκος.

— Ανάληρη; Τι τόν κάνει δ Ρωμηός, για νά τὸν πειράσῃ;

— Νά, ἀδερφε, πον ἀνέβηκε δ Μωάμεθ στὰ οὐράνια...

— Ανέβηκε, ε; Καὶ πον τὴν βρῆκε τόσο νηπλὴ σάλα;

— Μά... θά την είχε αἴρει δ Χριστός, ἀπὸ τότε π' ἀνέβηρε στοὺς οὐρανούς!....

Κόκκαλο δ Ρωμηός.

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

φιλοτογήματα αὐτᾶς είναι ἔχοντας διατάξην. Σού πληρώνω, φίλε μου, δια ταξη σου καὶ σοῦ δινόν ακόμα διατάξια δουνάτα, για ν' αγοράσου τὸ σπίτι σου. Δέχεσαι;

— Ο 'Αντζουλίνο δέν ἔφερε καμμιά ἀντίδοση. Καὶ τὸ ίδιο βράδιν, κρατῶντας τὸ χρυσαπάκι ποσόν, πον τοῦδωσε δ κόμης 'Οροίνι, ἔφυτε αὐτὸν τὸ 'Αντιάνο κ' ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴ γνωνιούλη του καὶ τὸ κοριτσάνιον του στὴ Νεαπόλη.

— Ο ένος τοῦ δούλων είχε αρκετά ἀνταμείνει για τὴ φιλοξενία του.

— Κι' δένος αὐτός, δ θανατοπονίτης, δ δρατετής, δ κατατρεγμένος, ήταν πραγματικώς δ διάστημας καλλιτέχνης Σαλβατόρ Ρόσα!

ARTURO LANOCITA

